

Protokół posiedzenia Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego
z dnia 8 listopada 2024 r.

UNIwersytet SZCZeciński
RADA NAUKOWA
Wydziału Prawa i Administracji
ul. G. Narutowicza 17A, 70-240 Szczecin
tel. 91 444 28 26

N-SN07-001-19/2024

PROTOKÓŁ
posiedzenia
Rady Naukowej
Wydziału Prawa i Administracji
Uniwersytetu Szczecińskiego
- obrona rozprawy doktorskiej
mgr Ewy Badowskiej-Domagały
8 listopada 2024 r. (piątek)
godz. 12.00

**PROTOKÓŁ
POSIEDZENIA RADY NAUKOWEJ WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI
UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO W DNIU 8 LISTOPADA 2024 R.**

Część JAWNA

Głos zabrał Przewodniczący Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. US (zwany w dalszej części protokołu Przewodniczącym), który po otwarciu zdalnego posiedzenia powitał członków Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego oraz osoby uczestniczące w posiedzeniu oraz poinformował, że posiedzenie poświęcone jest publicznej obronie rozprawy doktorskiej mgr Ewy Badowskiej-Domagały pt. „Skuteczność polskiej regulacji prawnej dotyczącej gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi”. Przewodniczący przedstawił i powitał Recenzentów pracy w osobach: dr hab. Aneta Kaźmierska-Patrzyzna, prof. UŁ (Uniwersytet Łódzki), dr hab. Tomasz Bojar-Fijałkowski, prof. UKW (Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy) oraz dr hab. Marta Woźniak, prof. UO (Uniwersytet Opolski). Przewodniczący wskazał, że funkcję opiekuna naukowego i promotora w przewodzie pełni prof. dr hab. Marek Górski z Uniwersytetu Szczecińskiego, a funkcję promotora pomocniczego pełni dr hab. Anna Barczak, prof. US, zaś protokolanta – dr Paulina Jachimowicz-Jankowska.

Przewodniczący poinformował, że Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji US na posiedzeniu, które odbyło się we wrześniu 2024 r. podjęła uchwałę, w której przyjęła rozprawę doktorską mgr Ewy Badowskiej-Domagały i dopuściła ją do publicznej obrony.

Przewodniczący przedstawił sylwetkę Doktorantki i wskazał, że mgr Ewa Badowska – Domagała jest absolwentką Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, a studia na kierunku Prawo ukończyła w 2000 r. Pracę magisterską przygotowała pod opieką naukową prof. Jacka Napierały. W swoim dorobku publikacyjnym Doktorantka wykazała 8 publikacji, udział w konferencjach naukowych, w tym w dwóch w formie czynnej, z zawodu jest radcą prawnym i aktualnie jest partnerem w kancelarii radców prawnych.

Przewodniczący zarządził sprawdzenie obecności osób uprawnionych. Ze względu na problemy techniczne raz jeszcze zarządził sprawdzanie listy obecności. Sprawdzając obecność

osób uprawnionych, stwierdził *quorum*, a następnie poprosił Doktorantkę o przedstawienie głównych tez rozprawy doktorskiej.

Ze względu na procedowanie według najnowszego trybu, czyli na podstawie najnowszych postanowień uchwały Senatu Uniwersytetu Szczecińskiego z 2023 r. **Przewodniczący** poprosił od razu **Doktorantkę** o odniesienie się do uwag zawartych w recenzjach.

Głos zabrała mgr Ewa Badowska-Domagala i wygłosiła autoreferat, który stanowi załącznik do niniejszego protokołu. Tym samym Doktorantka w swoim wystąpieniu przedstawiła uzasadnienie wyboru tematu, pytanie badawcze postawione w pracy, tezę pracy, pytania badawcze uszczegółowiające, metody badawcze, strukturę pracy, główne wnioski pracy.

Odnosząc się do głównych wniosków pracy stwierdziła, że przepisy ustawy opakowaniowej nie są skuteczne, ponieważ nie analizują stawianych przed nimi celów normatywnych o charakterze ogólnym. Rezygnacja w art. 15 u.op. z obowiązkowego znakowania opakowań w ocenie autorki jest błędem. Rodzi się konieczność sposobu motywacji producentów opakowań do przejścia z poziomu deklaracji do faktycznego działania i komunikowania się z nabywcami opakowań, z ci z konsumentami. Brak realizacji celów pośrednich. Wzrost masy opakowań wprowadzanych na rynek i nie powstrzymywanie tego wzrostu, także przez większe obciążenia finansowe i organizacyjne dla przedsiębiorców, wynikające z kolejnych zmian legislacyjnych w u.op. w tym związane z doprecyzowaniem zasady rozszerzenia odpowiedzialności producenta.

Doktorantka dokonała także diagnozy postawionego w pracy wniosku. W tym zakresie wskazała, że ze względu na brak poprawnej legislacji przepisy u.op. są niestabilne, skomplikowane, nieprecyzyjne, a normy prawne rozczłonkowane, co utrudnia ich zrozumienie i realizowanie. Regulacja nie spełnia wymogu poprawności komunikacyjnej, która ma kluczowe znaczenie z punktu stosowania prawa a zatem realizacji celów bezpośrednich. Stwierdziła, że dodatkowo przepisy u.op. nie są jasne i precyzyjne. Niestety przepisom u.op. nie można przypisać cech stabilności. Ponadto brak porozumienia przez adresatów norm zawartych w u.op. wynika ze skomplikowanej definicji takich jak: opakowanie, wprowadzenie do obrotu, obowiązek odzysku i recyklingu, a ponadto z nadmiernej liczby rozporządzeń wykonawczych doprecyzowujących przepisy u.op. Oprócz tego Doktorantka stwierdziła, że występuje brak egzekwowania obowiązków związanych z zapewnieniem masy opakowań, ilością substancji szkodliwych projektowaniem. Co prawda są to administracyjne kary pieniężne, ale nie są one wymierzane i nakładane.

Doktorantka wygłosiła także następujące postulaty *de lege ferenda*: uproszczenie definicji zawartej w art. 3 u.op. Wprowadzenie w u.op. systemu weryfikacji wielkości opakowania i ograniczenia go do niezbędnego minimum, a także egzekwowanie sankcji za niespełnienie tego wymogu. Kolejno w art. 58 ust. 2 u.op. dodanie odesłania do art. 56 ust. 1 pkt 3 i równocześnie usunięcie z art. 58 ust. 1 u.op. Stosowanie przepisu art. 58 ust. 2 u.op. i przeprowadzenie podczas kontroli inspektora Inspekcji handlowej weryfikacji spełnienia przez opakowania

wymagań norm zharmonizowanych. Rezygnacja z różnicowania sposobu realizacji obowiązku recyklingu odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych, środkach ochrony roślin i opakowaniach wielomateriałowych. Wprowadzenie raportowania i rozliczania realizacji obowiązku recyklingu odpadów opakowań odpowiednio odpadami wytworzonymi przez przemysł lub konsumenta w zależności od tego, do którego z tych podmiotów produkty w opakowaniach są skierowane. Prowadzenie kampanii edukacyjnych przez organy administracji publicznej poziomu samorządowego – właściwym organem o realizacji tego zadania powinien być – w ocenie Doktorantki – marszałek województwa.

Ponadto *Doktorantka* w ramach swojego wystąpienia odniosła się do recenzji. Wygłaszając autoreferat udzieliła wyczerpujących odpowiedzi w zakresie uwag w recenzjach. Wskazała na brak oceny skuteczności prawa dotyczącego opakowań i odpadów opakowaniowych z perspektywy zasady zrównoważonego rozwoju. Ponadto, że analiza orzecznictwa wojewódzkich sądów administracyjnych jest dość skromna. Odniosła się do braku hipotezy o roli nie tylko prawa ochrony środowiska, ale i roli prawa żywnościowego. Dowiodła, że zarówno żywność jak i środowisko stanowią wspólne wartości chronione. Wskazała również z czego wynikał brak charakterystyki pojęcia kompetencje. Ponadto brak bliższej analizy wojewódzkiego planu gospodarki odpadami i jego charakteru prawnego oraz brak porównania opłaty, opłaty podwyższonej oraz pieniężnej kary administracyjnej. Doktoranta odniosła się oprócz tego do dyskusyjnego postulatu wymierzania administracyjnej kary pieniężnej przewidzianej w art. 56 ust. 1 pkt 3 u.op. za nieograniczenie wielkości opakowania do niezbędnego minimum przez inspektora inspekcji handlowej, a nie wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska. Ustosunkowała się także do pominięcia pojęcia przedsiębiorcy z kilku innych ustaw i do przemilczenia rozumienia przedsiębiorcy na gruncie prawa Unii Europejskiej. Inne uwagi i odpowiedzi Doktorantki w tym zakresie dotyczyły: braku zaprezentowania wszystkich form prowadzenia działalności ograniczając się do spółek. Kwestii, że w rysie historycznym zawartym w rozdziale trzecim rozprawy doktorskiej zauważalny był zbyt duży przeskok z 1972 r. do zmian jakie zaszły po 1989 r. pomijając ustawę z 1981 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska oraz rewolucję śmieciową datowaną od 1 stycznia 2012 r. Doktorantka wypowiedziała się w kontekście uwagi, że gospodarka o obiegu zamkniętym wymaga odniesienia do literatury np. autorstwa Zbigniewa Bukowskiego. Odniosła się również do braku w wykorzystanej literaturze w zakresie administracyjnego prawa ustrojowego pozycji wydawanych po 2020 r. Równie wyczerpująco odniosła się do konieczności sięgnięcia do nowszych publikacji w kontekście opisu systematyki zadań administracji środowiska w Polsce. Jeśli chodzi o pominięcie w rozdziale czwartym zagadnienia nakładania kar z działu IVa k.p.a. po nowelizacji z 2017 r. gdyż mają tu zastosowanie przepisy ustawy o odpadach i przepisy działu III ordynacji podatkowej. Na końcu swojej wypowiedzi Doktorantka odniosła się jeszcze do tego, że w rozdział szósty nie zawiera oceny instrumentów, mniej w nim refleksji tej szczególnie krytycznej, zaś zbędnie został podniesiony wątek umów administracyjnych, co wynika z oceny tych instrumentów w kontekście zadań, co natomiast służyło do konstrukcji przyjętych w pracy wniosków.

Przewodniczący podziękował mgr Ewie Badowskiej-Domagale i poprosił recenzentów o syntetyczne przedstawienie swoich ocen z dwóch powodów: po pierwsze, te recenzje zostały upublicznione, a po drugie Pani Doktorantka w swojej wypowiedzi ujawniła ich treść ponieważ odniosła się do uwag zawartych w recenzji. Jednocześnie Przewodniczący poprosił Recenzentów, jeśli jest ich taka wola o sformułowanie pytań.

Głos zabrała Recenzentka, dr hab. Aneta Kazimierska-Patrzyzna, prof. UŁ.

Recenzentka serdecznie podziękowała Wysokiej Radzie za powierzenie zaszczytnej funkcji recenzenta w przewodzie doktorskim, tym bardziej że ma to miejsce po raz pierwszy na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego. Odnosząc się do samej recenzji, która jest pozytywna, Recenzentka położyła akcent na wybór tematu, który w Jej ocenie jest aktualny i niezmiernie ważny a propos skuteczności regulacji prawnych w zakresie polskiej gospodarki odpadami i opakowaniami odpadowymi. Jest to kwestie istotna nie tylko z gospodarczego, ale także środowiskowego i społecznego punktu widzenia, natomiast analizowane zagadnienie dotąd nie było w takim ujęciu przedstawione w doktrynie prawa administracyjnego. Problematyka ta ma zatem jak najbardziej walor oryginalności, aktualności i doniosłości. Recenzenta nie ma także żadnych uwag co do struktury pracy ani przedstawionych w autoreferacie metod badawczych, także do celu przedstawionego przez Doktorantkę. Dokonując oceny pracy pod względem merytorycznym, Recenzentka wyraziła duże wrażenie w kontekście samodzielności dokonanej analizy przez Doktorantkę w zakresie regulacji prawnych, literatury, orzecznictwa sądów ale również wyników ankiet samodzielnie przeprowadzonych. Recenzenta stwierdziła, że recenzowaną rozprawę doktorską dzieli na dwie części, gdzie pierwszą z nich wiąże z pierwszym i drugim rozdziałem określając ją jako wprowadzenie. Natomiast zdaniem Recenzentki i z Jej punktu widzenia najbardziej istotne treści znajdują się w rozdziałach od trzeciego do szóstego. Przy czym najbardziej interesującym fragmentem jest zakończenie, które niezależnie od podsumowań poszczególnych rozdziałów, zawiera trafne wnioski *de lege lata* i *de lege ferenda*, które w większości Recenzentka podziela. Przed wszystkim wnioski dotyczące wciąż jednak nieodpowiedniej implementacji przepisów Unii Europejskiej, która prowadzi do niestabilności polskiej regulacji prawnej w zakresie gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, jak i nadmiernej liczby rozporządzeń wykonawczych doprecyzowujących przepisy polskiej ustawy. Zdaniem Recenzentki pewnego rodzaju remedium czy lekarstwem na taki stan rzeczy będzie nowe rozporządzenie (nazywane skrótowe PPWR), które zostało przyjęte przez Parlament w kwietniu 2024 r. i będzie uchylało dyrektywę obecnie obowiązującą 94/62 w którym są pewnego rodzaju założenia i wymogi, będące pomocne w zakresie problemu będącego przedmiotem analiz zawartych w rozprawie doktorskiej.

Recenzentka sformułowała pod adresem Doktorantki następujące pytanie: dotyczy ono wniosków *de lege ferenda*, które zostały wskazane i sformułowane przez doktorantkę w zakończeniu pracy.

Na ile wnioski przedstawione przez Doktorantkę w tym rozporządzeniu PPWR zostały przez ustawodawcę europejskiego przyjęte – czyli jakie są założenia tego nowego rozporządzenia unijnego dotyczące m.in., bo być Doktorantka będzie się chciała odnieść do innych wymogów, ale np. dotyczące oznakowania i etykietowania?

Recenzentka po zadaniu pytania stwierdziła ponadto, że zostało to pytanie zadane w powiązaniu z treścią merytoryczną pracy Doktorantki. Natomiast co do oceny doboru tematu, wykorzystania źródeł, czy też oceny formalnej strony pracy pojawiają się pewne uwagi, które zostały sformułowane w papierowej wersji recenzji, ale one absolutnie nie wpływają na jakość ogólną przedstawionej rozprawy doktorskiej. W związku z tym Recenzentka podtrzymuje swoją pozytywną ocenę i jak najbardziej zarówno praca, jak i wystąpienie z wygłoszonym referatem daje podstawy do przeprowadzenia dalszych etapów postępowania w sprawie nadania Pani Doktorantce stopnia doktora nauk prawnych.

Głos zabrał Przewodniczący, który podziękował Recenzentce, oraz poprosił o przedstawienie recenzji dr hab. Tomasza Bojar-Fijałkowskiego.

Głos zabrał Recenzent, dr hab. Tomasz Bojar-Fijałkowski, prof. UKW.

Na początku Recenzent zgłosił problemy techniczne, wskazując na słabe połączenie i w związku z tym Recenzent poprosił o możliwość wyłączenia kamery.

Recenzent bardzo podziękował za powołanie do zaszczytnej funkcji recenzenta na zacnym Wydziale prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego. W swojej recenzji, która jest także dostępna na stronie Wydziału i jest przedłożona Władzom Wydziału kierowano się wymaganiami określonymi w ustawie - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Zdaniem Recenzenta podjęta tematyka przez Panią mgr Ewę Badowską-Domagałę jest ona niezwykle trafna, interesująca i stanowi wyzwanie naukowe. Poczynione przez Autorkę już we wstępie dane obrazują skalę także techniczną i ekonomiczną wyzwania jakim jest gospodarka odpadami. Współcześnie obok mitygacji zmian klimatycznych jest pierwszoplanowym problemem o zasięgu globalnym. Stąd wybór tematu odpadów opakowaniowych i opakowań jest szczególnie trafny, nadaje pracy oryginalność i czyni ją nowatorską. Według Recenzenta niewiele pozycji w doktrynie tegoż zagadnienia dotyczy. Temat wskazany w tytule dotyczy również skuteczności regulacji prawnej, co jest zawsze sporym wyzwaniem i standardowe opracowani z zakresu nauk prawnych nie często odnoszą się do oceny skuteczności z uwagi na to, iż wykracza to poza standard nauk prawnych. Stąd przyjęty cel przez Autorkę uwzględnia również praktyczne zastosowanie i funkcjonowanie regulacji i jest wart uznania i podkreślenia. Recenzent wybór tematyki zdecydowanie pozytywnie ocenia. W zakresie metod badawczych podzielono się spostrzeżeniem, że Pani autorka również postanowiła sięgnąć do prezentacji

wyników badań ilościowych, co jest rzadkością w opracowaniach natury prawnej. Badania te są dobre jakościowo, poprawnie zaplanowane, przeprowadzone na reprezentatywnej grupie, mają wartość poznawczą i naukową. Dodatkowo są zaprezentowane ze statystycznego punktu widzenia poprawnie i również zinterpretowane. Strukturę pracy Recenzent całkowicie pozytywnie ocenia. Jeśli chodzi o zawartość merytoryczną, to podkreśla On, że Pani Doktorantka bardzo kompetentnie poradziła sobie zarówno z pojęciami teoretyczno-prawnymi, problemem skuteczności prawa w rozdziale pierwszym, co świadczy o wszechstronności także wykraczającej poza meritum pracy, a zahaczającej o obszar teorii prawa. Świadczy to o dojrzałości naukowej Doktorantki. W kolejnym rozdziale skutecznie zrealizowała Doktorantka cel prezentacji regulacji o odpadach. Bardzo rzetelnie to zdefiniowała podejmując się niełatwego zagadnienia. Poczyniła tutaj również odniesienia do orzecznictwa. Kolejno poświęciła rozdział systematyce celów gospodarki odpadami i odpadami opakowaniowymi, przechodząc już do tych bardziej praktycznych aspektów, które to zauważyła także przedmówczyni. Czyli w rozdziale czwartym praw i obowiązków uczestników systemu odzysku od opakowań, co w ocenie Recenzenta rozdział ten jest wyróżniający w całej pracy. Widać w nim kunszt Pani Doktorantki i jej głęboką znajomość praktyczną opisywanego problemu badawczego. Zarówno dalsze rozdziały, jak i całość pracy Recenzent ocenia pozytywnie. Według Niego wartym podkreślenia jest także zakończenie, które jest zwieńczeniem, zawiera bardzo interesujące oceny merytoryczne, spostrzeżenia i propozycje *de lege ferenda*, które w autoreferacie były zawarte. Stąd Recenzent podtrzymuje konkluzję ze swojej pisemnej wersji recenzji, stwierdza iż rozprawa Pani Mgr Ewy Badowskiej-Domagali spełnia kryteria wskazane w art. 187 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Recenzent jest zdania, które już pisemnie sformułował, aby kolejne etapy działały się w procedurze, w której uczestniczy. Odbywająca się publiczna obrona tylko umacnia Recenzenta w przeświadczeniu, że Doktorantka sprostала temu zadaniu. Podniesione uwagi krytyczne, co do których Doktorantka całkowicie odniosła się w autoreferacie, są dla Recenzenta pomniejsze, a odpowiedzi w pełni satysfakcjonujące.

Recenzent sformułował pod adresem Doktorantki następujące pytanie: dotyczy on tego, że w piątym rozdziale znalazło się takie sformułowanie, tu Recenzent cytuje: Niewłaściwe jest powierzenie zadania kontrolnego w zakresie pobierania opłaty Inspekcji Handlowej zamiast marszałkowi województwa.

Proszę o rozwinięcie tego, uzasadnienie i zaproponowanie rozwiązania które zdaniem Pani Mgr byłyby właściwsze niż to rozwiązanie, które w tej chwili funkcjonuje?

Głos zabrał Przewodniczący, który podziękował Recenzentowi oraz poprosił o przedstawienie recenzji i wypowiedź dr hab. Martę Woźniak, prof. UO.

Głos zabrała dr hab. Marta Woźniak, prof. UO.

Recenzentka w pierwszej kolejności podziękowała Radzie Naukowej za obdarzenie niezmiernym zaufaniem i powierzenie Jej roli recenzenta w pracy doktorskiej pani Mgr Ewy Badowskiej-Domagały. Recenzentka przyznała, że swoją recenzję przedstawi krótko zgodnie z prośbą Pana Przewodniczącego. Również skupiła się na ocenie wyboru pracy. Z uwagi na brak eksplorowania naukowego problematyki opakowaniowej w obrocie wydawniczym i publikacyjnym – podjęcie się tego zagadnienia zasługuje na bardzo wysoką ocenę. Tym samym dobrze się stało, że Pani Mgr postanowiła przybliżyć tę, a nie inną problematykę. Drugim powodem bardzo dobrej oceny tematu pracy jest zastawienie tematyki o bardzo praktycznej konotacji jaką jest właśnie gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi z zagadnieniem czysto teoretycznym, jakim jest właśnie ocena tych zagadnień z perspektywy skuteczności prawa. Recenzentka również jak Jej przedmówca zauważa bardzo dużą odwagę naukową Doktorantki, chodzi to o zestawienie czegoś co jest sztandarem w prawie, a więc teorii prawa z zagadnieniami czysto praktycznymi i materialnoprawnymi osadzonymi w systemie prawa ochrony środowiska. Recenzentka odnosząc się do hipotez i pytań badawczych stwierdziła, że są one właściwie stawiane. Tezy są klarowne, pytania są i ogólne, i szczegółowe. Tezy też są sukcesywnie dowodzone. O prawidłowości i bardzo dobrym poziomie pisania pracy świadczy też solidnie wyjaśniana siatka pojęciowa, która została wyjaśniona przede wszystkim w rozdziale drugim. Na uwagę zasługuje to, że Doktorantka sukcesywnie powraca też do pojęć i definicji, które wcześniej wyjaśniła i poprawnie, zręcznie się nimi posługuje. Recenzentka wyrażając pogląd, że w pracy brakuje odrobinę prawa żywnościowego, stwierdziła, że jej zdaniem praca byłaby jeszcze ciekawsza i bogatsza. Nie tyle chodzi tu, aby tego prawa żywnościowego było więcej, ale żeby ocenić ową skuteczność ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych z perspektywy zasad i wartości, którymi przenika prawo żywnościowe. Dotyczy to zwłaszcza ochrony konsumenta jako tego najsłabszego ogniwa w prawie żywnościowym, a jednocześnie najważniejszego ogniwa. Dobrostan i prawidłowe zabezpieczenie konsumenta to jest właśnie istotne dla Recenzentki i według Niej opakowanie odgrywa tu ogromną rolę, aby to bezpieczeństwo żywnościowe zapewnić. Recenzentka wskazała, że praca ma prawidłową konstrukcję. Opiera się na zasadzie od ogółu do szczegółu zgodnie z metodą dedukcyjną. Wszystkie analizy są prowadzone bardzo głęboko. Pod względem merytorycznym praca nie wzbudza żadnych uwag oprócz tych, które zgłoszono wcześniej i na które Pani Mgr już odpowiedziała. Przechodzą do konkluzji Recenzentka jest zdania, że gdyby Doktorantka zamierzała pracę opublikować zaproponowano popracować jeszcze nad przynajmniej wykazem źródeł, w którym zapanowało nieco chaosu. To nie umniejsza absolutnie jednak wartości pracy, traktując to jedynie jako uwagę techniczną. Recenzentka przy tym podkreśliła, że pracę cechuje logiczny tok wywodu, samodzielne wnioski zarówno *de lege lata*, jak i *de lege ferenda*. Podsumowując padło stwierdzenie, że absolutnie praca powinna być procedowana i Recenzentka wnosi o przyjęcie rozprawy i skierowanie jej do dalszego postępowania, gdyż jak najbardziej spełnia ona wszelkie wymogi stawiane pracom doktorskim.

Recenzentka sformułował pod adresem Doktorantki następujące pytanie: zahaczające jeszcze o kwestie prawa żywnościowego

Proszę o podanie osobistej konkluzji poglądu – czy Pani zdaniem aktualnie obowiązujące przepisy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych gwarantują temu najślabszemu podmiotowi jakim jest konsument bezpieczeństwo żywnościowe?

Następnie *Przewodniczący* otworzył dyskusję, a także poinformował, że pytania Doktorantce może zadawać każda osoba obecna na posiedzeniu Rady. Jednocześnie zwrócił także uwagę i przypominał, że pytania czy polemika powinna dotyczyć też zawartych w pracy.

Głos zabrał dr hab. Pasquale Policastro, prof. US:

Profesor w pierwszej kolejności przywitał się ze wszystkimi uczestnikami odbywającej się obrony rozprawy doktorskiej. Jego pytanie dotyczyło definicji zrównoważonego rozwoju, którą Pani Doktorantka się posługiwała w ramach wachlarza różnych podejść i dlaczego Pani wybrała określone podejście do tego pojęcia.

Głos zabrała Doktorantka i udzieliła odpowiedzi na zadane pytania.

W odpowiedzi na pytanie dr hab. Anety Kazimierskiej-Patrycznej, prof. UŁ:

Doktorantka udzielając odpowiedzi na zadane pytanie stwierdziła, że na ile wnioski, które sformułowała w pracy zostaną zrealizowane przez projektowane rozporządzenie szczególnie z uwzględnieniem oznakowania i etykietowania opakowań. Projektowane rozporządzenie skrótowo określane jako PPWR dotyczące opakowań i odpadów opakowaniowych, które jest już na ostatnim etapie legislacyjnym, gdyż w tym momencie tylko jest poddawane korekcie językowej i prawdopodobnie w listopadzie lub w grudniu 2024 r. zostanie finalnie przyjęte. W ocenie Doktorantki, z punktu widzenia stosujących prawo podmiotów – organów, ale także przedsiębiorców, do których ono jest wprost sformułowane jeszcze bardziej skomplikuje materię. To jest według Doktorantki pierwszy ogólny wniosek. Ponadto zauważyła, że te zapisy które znajdują się w PPWR, a które są następstwem przeświadczenia Komisji Europejskiej, która ten wniosek ustawodawczy w listopadzie 2022 r. sformułowała są wynikiem tego, że dotychczasowe regulacje z poziomu unijnego nie zatrzymały wzrostu ilości wprowadzanych na rynek opakowań i powstających odpadów opakowaniowych. Państwa Członkowskie, niestety w tym i Polska nie sprostaly wymaganiom w zakresie terminowej implementacji przepisów chociażby dyrektywy single-use plastics, która nierozzerwalnie jest z tą regulacją związana. Dlatego ustawodawca unijny zdecydował się wprost na uregulowanie dalszych przepisów w formie rozporządzenia. Jak wynika z obserwacji Doktorantki, także patrząc na inne regulacje produktowe to ustawodawca w tym kierunku zmierza. W rozporządzeniach została uregulowana kwestia baterii, prawdopodobnie rozporządzeniem będzie także uregulowana kwestia dotycząca sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Przechodząc do etykietowania, to

w ocenie Doktorantki patrząc na projekty aktów wykonawczych, pojawił się taki projekt dotyczący etykietowania pojemników na odpady to będzie jeszcze bardziej skomplikowane rozwiązanie. Po pierwsze, strumień odpadów selektywnie zwiększy się. Odnosząc się do samego oznakowania to tutaj propozycja Unii Europejskiej skierowana jest w stosunku do opakowań i oznakowania poprzez kody choćby QR. Podczas analizy regulacji prawnych dotyczących opakowań wielokrotnego użytku, które mają być oznakowane kodem QR w taki sposób, żeby można było śledzić rotację tych opakowań, ile rotacji każde opakowanie odbywa. W tych nośnikach elektronicznych mają znajdować się także inne informacje, czyli: materiał, surowiec z jakiego zostały wyprodukowane opakowania, możliwe metody recyklingu, abstrahując już od samego przedsiębiorcy, który wprowadził na rynek to opakowanie. Kwestie te opakowań ale i oznakowania i etykietowania z punktu widzenia wniosków przyjętych w pracy one będą rozwiązane, bo będą obowiązkowe. W ocenie Doktorantki regulacja rozporządzenia dotyczące opakowań i odpadów opakowaniowych sprostą w zakresie oznakowania i etykietowania postulatowi, który znajduje się w zakończeniu Jej pracy. Będzie to zadanie obowiązkowe, a taki postulat Doktorantka zgłosiła.

Dr. hab. Aneta Kazimierska-Patrzyzna, prof. UŁ, dziękując za uzyskaną odpowiedź zwróciła się jeszcze do Doktorantki:

Czyli widzi Pani generalnie więcej wad niż zalet tego rozporządzenia, tak to chyba można by było podsumować?

W odpowiedzi na powyższe pytanie:

Według Doktorantki sama forma przejścia na rozporządzenie jest bardzo dobrym krokiem. Widzi jednak ona wady z punktu widzenia jego stosowania. Jest to rozporządzenie bardzo rozbudowane, bieżących wstępnych jest kilkaset. Bardzo skomplikowane jest również pod względem technicznym, w znaczeniu odesłania do przepisów technicznych i bardzo wielu odesłań do aktów wykonawczych i aktów delegowanych. Tak naprawdę – zdaniem Doktorantki – w momencie gdy rozporządzenie wejdzie w życie przedsiębiorcy i tak nie będą jeszcze wiedzieć w jaki sposób mają się do niego dostosować, oczekując na przepisy wykonawcze i delegowane. Będzie to olbrzymie wyzwanie dla nas wszystkich.

W odpowiedzi na pytanie dra hab. Tomasza Bojar-Fijałkowskiego, prof. UKW:

Doktorantka odnosząc się do pytania dotyczące postulatów, w których wskazuje, że to marszałek województwa powinien sprawować funkcję kontrolną w zakresie opłaty – założyła, że chodzi o opłatę recyklingową, bowiem tylko w tym przypadku można odnosić ten postulat do Inspekcji Handlowej. Doszła do takiego wniosku gdyż w ocenie Doktorantki skoro opłata recyklingowa pobirana przez jednostki handlu detalicznego trafia bezpośrednio na rachunek marszałka województwa właściwego na terenie, którego dana jednostka się znajduje to ten organ jest w stanie zweryfikować czy ta opłata została pobrana w odpowiedniej wysokości. Dlatego sformułowano takie stanowisko w rozdziale piątym.

W odpowiedzi na pytania dr hab. Mart Woźniak, prof. UO:

Przechodząc do odpowiedzi na pytanie Doktorantka bardzo podziękowała za uwagi dotyczące prawa żywnościowego z typu opakowań i regulacji opakowaniowych związanych z prawem żywnościowym i zdecydowanie, gdyby Doktorantka podjęła się opublikowania tej pracy – to chciałaby wątek poszerzyć. Dlatego, że ostatnie Jej doświadczenia praktyczne pokazują jak ważne są z punktu widzenia przedsiębiorców, którzy wprowadzają na rynek żywność w opakowaniu, czy przykładowo biorąc pod uwagę dyrektywę single-use plastics nie da się tych dwóch regulacji rozdzielić. Odpowiadając wprost na pytanie i taką osobistą konkluzję, czy regulacje ustawy opakowaniowej gwarantują bezpieczeństwo konsumenta żywności to Doktorantka stwierdziła, że odpowiedź nasuwa się jedna – nie. Dlatego, że w żaden sposób nie nawiązują do bezpieczeństwa związanego z produktami w postaci żywności. Zdaniem Doktorantki – żeby zestawić te dwie regulacje to było też wyzwaniem na etapie Jej pracy badawczej. Przy przygotowaniu tego doktoratu, ale też przy prowadzeniu szkoleń, którymi Doktorantka się zajmuje. Żeby przedstawić jakie jest zestawienie i powiązanie polskiej ustawy o bezpieczeństwie żywności i rozporządzeń unijnych, które bezpośrednio regulują kwestie materiału do kontaktu z żywnością, to jest wyzwaniem i w żaden sposób nie ma łącznika wprost pomiędzy regulacją ustawy opakowaniowej czyli opakowaniami jako produktami jako takimi w odniesieniu do kwestii zapewnienia bezpieczeństwa żywności, a zatem zdrowia i ludzi, ale też konsumentów.

W odpowiedzi na pytanie dra hab. Pasqule Policastro, prof. US:

Doktorantka wskazała, że jeśli chodzi o definicję zrównoważonego rozwoju i osobiste podejście stwierdziła, że analizując regulacje ustawy opakowaniowej cały czas uwzględniła wspomnianą zasadę, jak i zasadę obiegu zamkniętego jako naczelną zasadę, które powinny stanowić trzon interpretacji celowościowej analizowanych przez Nią przepisów. Tylko skuteczna regulacja prawna w tym zakresie zagwarantuje nam zrealizowanie zasady zrównoważonego rozwoju. Doktorantka przyjęła, że rozumie tę zasadę zgodnie z definicją zawartą w przepisach ustawy o ochronie środowiska. Czyli taki rozwój społeczny, gospodarczy, polityczny, który integruje w sobie z jednej strony elementy polityki i gospodarki, ale i elementy związane z ochroną wartości przyrodniczych środowiska. Także dotyczy to tego, aby obecne i przyszłe pokolenia mogły zaspokajać swoje potrzeby, które są potrzebami podstawowymi. Właśnie korzystając z nich, mieć szansę aby korzystać z tych zasobów, które w ogóle ochrona środowiska i przepisy ochrony środowiska jako gałąź prawa powinny generalnie chronić. Dlatego ta zasada – zdaniem Doktorantki – o charakterze ustrojowym, która stanowi trzon regulacji występujących wokół niej sprawia, że nigdy przy interpretacji przepisów nie można o niej zapomnieć zarówno przez prawników, jak i przez organy stosujące prawo.

Głos zabrał dr hab. Pasquale Policastro, prof. US, który wskazał, że jest usatysfakcjonowany odpowiedzią na zadane pytanie. Ponadto odnosząc się do zasady zrównoważonego rozwoju jako zasady ustrojowej stwierdził, że ze względu na to, że gospodarka opakowaniami wymaga usług publicznych więc pewnych form organizacji. Dodał, że oczywiście da się integrować to w pewnym zakresie. Zależy to jednak od środków budżetowych, dlatego w niektórych rejonach świata brak jest form usług publicznych do tego celu przeznaczonych (część krajów Afryki). Z tego powodu podejście ustrojowe Doktorantki jest bardzo przydatne i inspirujące, żeby szukać pewnych zasad by można działać. Nie tworząc przeszkody dla siebie i dla innych realizując te podstawowe zadania.

Głos zabrał Przewodniczący, kierując do uczestników posiedzenia zapytanie o ewentualne dalsze pytania bądź chęć wypowiedzi. W związku z brakiem dalszych zgłoszeń *Przewodniczący* zamknął dyskusję. Następnie poinformował uczestników posiedzenia, że dalsza część obrad ma charakter niejawny i poprosił osoby nieuprawnione oraz Doktorantkę o opuszczenie sali.

CZĘŚĆ NIEJAWNA

Głos zabrał Przewodniczący i otworzył dyskusję nad oceną przebiegu publicznej obrony rozprawy doktorskiej mgr Ewy Badowskiej-Domagały.

Głos zabrała Recenzentka, dr hab. Aneta Kazimierska-Patrzyzna, prof. UŁ, [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

Głos zabrał dr hab. Tomasz Bojar-Fijałkowski, prof. UKW, [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

Głos zabrała dr hab. Marta Woźniak, prof. UO, [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

Głos zabrał dr hab. Pasquale Policastro, prof. US, [REDACTED]

Głos zabrał Przewodniczący, który zarządził głosowanie w sprawie uchwały o przyjęciu publicznej obrony rozprawy doktorskiej Pani mgr Ewy Badowskiej-Domagąły.

Podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej mgr Ewy Badowskiej-Domagąły

Uprawnionych:

Obecnych:

Głosy nieważne:

lp.	imię i nazwisko	tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Ewa Badowska-Domagąła			

Przewodniczący stwierdził, że Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego przyjęła publiczną obronę rozprawy doktorskiej mgr Ewy Badowskiej-Domagąły.

Głos zabrał Przewodniczący, informując o kolejnym głosowaniu w sprawie nadania stopnia naukowego doktora, skierował do uczestników posiedzenia pytanie o chęć wypowiedzi zanim zostanie zarządzane głosowanie w tej sprawie. Nikt z obecnych na posiedzeniu nie wyraził woli zabrania głosu, po czym nastąpiło głosowanie.

Podjęcie uchwały w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne mgr Ewie Badowskiej-Domagale

Uprawnionych:

Obecnych:

Głosy nieważne:

lp.	imię i nazwisko	Tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Ewa Badowska-Domagąła			

Przewodniczący stwierdził, że Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego nadała mgr Ewie Badowskiej-Domagale stopień doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne.

CZĘŚĆ JAWNA

Głos zabrał Przewodniczący i poinformował Doktorantkę, że Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego w posiedzeniu niejawnym podjęła dwie uchwały. W pierwszej Rada przyjęła publiczną obronę rozprawy doktorskiej Pani mgr Ewy Badowskiej-Domagale, a następnie w drugiej uchwale Rada, działając na podstawie obowiązujących regulacji ustawowych oraz aktów wewnętrznych obowiązujących w Uniwersytecie Szczecińskim, postanowiła nadać Pani mgr Ewie Badowskiej-Domagale stopień naukowy doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne. Podkreślił, że uchwała ta wchodzi w życie z chwilą jej podjęcia, serdecznie gratulując dr Ewie Badowskiej-Domagale.

Głos zabrała dr Ewa Badowska-Domagala, która zwracając się do Przewodniczącego, Szanownych Państwa, członków Rady Wydziału, a także Recenzentów i Promotorów podziękowała osobom obecnym podczas obrony za wkład, trud i wsparcie, a także za umożliwienie przeprowadzenia procedury oraz podjętą decyzję.

Kolejno *Recenzenci* pogratulowali Pani Doktor i podziękowali za udział w tym wydarzeniu.

Głos zabrał Przewodniczący, który pogratulował Państwu Promotorom, podziękował Recenzentom rozprawy doktorskiej za trud przygotowania recenzji, jak też za udział w dzisiejszym posiedzeniu Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego oraz wszystkim zebranym, a następnie - wobec wyczerpania porządku obrad - zamknął posiedzenie Rady.

Protokolant

dr Paulina Jachimowicz-Jankowska

Paulina Jachimowicz-Jankowska

Przewodniczący Rady Naukowej
Wydziału Prawa i Administracji
Uniwersytetu Szczecińskiego

dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. US

Załącznik:

1. autoreferat.